

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 312/2019-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Kováčom, advokátska kancelária, Sládkovičova 9, Žilina, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 91/2018 z 28. septembra 2018 a tiež uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 20/2019 z 18. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDAKČIA], o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Kováčom, advokátska kancelária, Sládkovičova 9, Žilina, ktorou namieta porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 91/2018 z 28. septembra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a tiež uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 20/2019 z 18. apríla 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (pôvodne úpadca, pozn.) sa na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) žalobou z 13. júna 2012 a žalobou z 30. marca 2017 [ďalej spolu len „žaloba“ (obidva veci boli spojené na spoločné konanie uznesením okresného súdu sp. zn. 33 Cb 83/2012 z 12. júna 2017, pozn.)] proti spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), domáhala zaplatenia sumy 121 609 000 € z titulu skutočnej škody a ušlého zisku s príslušenstvom.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 33 Cb 83/2012 z 9. februára 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. Sťažovateľka však proti rozsudku okresného súdu podala riadne a včas odvolanie – riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom krajského súdu tak, že krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

5. Následne sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu včas dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok, ktorý však bol uznesením najvyššieho súdu odmietnutý. Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 13. mája 2019.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti okrem iného uviedla:

«... Arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu

... Poukazujúc na skutkový stav predmetnej veci sťažovateľka namieta v podstatnom nesprávny výklad a aplikáciu ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka, keď odvolací krajský súd (rovnako ako aj prvostupňový súd) ústavne nekonformným spôsobom a v rozpore s účelom právnych noriem vyhodnotili námietky sťažovateľky k existencii rozporu konania žalovanej (blokované účtov, ukončenie vykonávania platieb z účtov sťažovateľky a tiež následne neuzatvorenie nových úverových zmlúv po 28.02.2012, resp. nepredĺženie účinnosti úverových zmlúv), s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku.

... prvostupňový súd... odvolací krajský súd... sťažovateľkou uplatnené a podrobne opísané príčiny, skutkové okolnosti a právnu kvalifikáciu protiprávneho konania žalovanej (uviedenie sťažovateľky hrubým spôsobom do omylu a jej konania po zablokovaní účtov smerujúce k ďalšej spolupráci) práve z pohľadu porušovania zásad poctivého obchodného styku a dobrých mravov, obišli, vôbec sa nimi nezaoberali, resp. ich iba okrajovo spomenuli...

... Odvolací súd ako aj súd prvej inštancie nepodrobili právnemu testu skutkové tvrdenia a dôkazy sťažovateľky ňou predložené v napadnutom konaní, že konaním žalovanej došlo k porušeniu zásad poctivého obchodného styku a žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi...

... Sťažovateľka (predtým aj úpadca)... vo svojich podaniach dôvodila, že žalovaná porušila okrem zmluvných povinností aj viaceré zákonné povinnosti, konkrétne § 27 ods. 1 písm. c) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (povinnosť dbať aj na záujmy klienta, pri vynaložení odbornej starostlivosti) a § 265 Obchodného zákonníka (povinnosť riadiť sa zásadami poctivého obchodného styku)...

... Napriek uvedenej kľúčovej argumentácii dospel prvostupňový súd aj odvolací súd k záveru, že „sporným a pre rozhodnutie vo veci samej podstatným je zistenie, či žalovaná svojim konaním (ukončenie vykonávania platieb z účtov žalobcu) a tiež následne neuzavretím nových úverových zmlúv po 28.2. 2012 (respektíve nepredĺžením účinnosti úverových zmlúv) porušila nejakú svoju zmluvnú povinnosť.“

... Oba súdy sa tak opomenuli akokoľvek vysporiadať so základnou argumentáciou sťažovateľky...

... Arbitrárnosť napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu

... Tvrdenie najvyššieho súdu, že posúdenie i) či niekoľko rokov trvajúca ustálená prax výkonu úverovej zmluvy zakladá obchodnú zvyklosť, ktorou sú subjekty právneho vzťahu viazané, a ii) či porušenie tejto zvyklosti predstavuje taký výkon práva, akému podľa zákona neprináleží právna ochrana, nie je využiteľné v rozhodovacej praxi všeobecných súdov je *prima facie* neudržateľné a za hranicou ústavne konformného výkladu...

... Pre účely konania o tejto sťažnosti je totiž podstatné to, že napriek tomu, že sa sťažovateľka opakovane domáhala posúdenia právneho základu svojho nároku cez prizmu zákonných povinností žalovanej, zostali tieto argumenty bez primerane odôvodnenej odpovede aj po skončení dovolacieho konania. Tento fakt má osobitný význam vo vzťahu k namietaným porušeniam práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

... Po prvé, námietka šikanózneho výkonu práva, v rozpore ustálenou obchodnou praxou medzi stranami, bezprostredne súvisí so záverom ústavného súdu, že akékoľvek právo sa priznáva len v rozsahu účelu, akému má slúžiť (*mutatis mutandis*, II. ÚS 81/99).

... Po druhé, absencia zisťovania skutkového stavu a jeho právnej kvalifikácie vo vzťahu k zásadnej námietke sporovej strany (v danom prípade porušenie zákonných povinností žalovaným) odporuje právu sťažovateľky „na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany...“»

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1) Základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/91/2018 z 28. septembra 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 20/2019 z 18. apríla 2019 porušené boli.

2) Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 91/2018 z 28. septembra 2018 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/20/2019 z 18. apríla 2019, zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3) Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd slovenskej republiky sú povinní uhradiť sťažovateľke trovy konania na účet právneho zástupcu sťažovateľky do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

III.

14. Ako to z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a tiež uznesením najvyššieho súdu.

15. Sťažovateľka uvedené porušenia rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu odôvodňuje tým, že:

- krajský súd tak isto ako okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď na sťažovateľkou (žalobkyňou) opísaný skutkový stav neaplikoval § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len

„Obchodný zákonník“), v zmysle ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu,

- krajský súd sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľky, najmä vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktorými odôvodňovala to, že konanie žalovanej bolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a rozhodnutie krajského súdu je tak pre nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia nepreskúmateľné, dôsledkom čoho bol žalobou uplatnený nárok na náhradu skutočnej škody a ušlého zisku proti žalovanej arbitrárnym spôsobom zamietnutý,

- najvyššiemu súdu vytýka, že jej dovolanie odmietol a svoje rozhodnutie riadne a vyčerpávajúco neodôvodnil.

IV.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

16. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

17. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie

rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

K rozsudku krajského súdu

18. Pokiaľ ide o sťažovateľkou napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd v prvom rade podotýka, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54)] dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu. Ústavný súd považoval lehotu na podanie ústavnej sťažnosti v tomto prípade za zachovanú aj proti označenému rozsudku krajského súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011). Tento princíp sa premietol aj do § 124 zákona o ústavnom súde.

19. Vzhľadom na charakter námietok sťažovateľky ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového (odvolacieho) súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

20. Na citovaný právny názor nadväzuje § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. Ústavný súd preto považoval za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu:

„... Nesporným medzi stranami sporu bola skutočnosť, že žalobca a žalovaný uzatvorili dva úverové vzťahy a to Zmluvu o štruktúrovanom kontokorentnom úvere č. 1958/06 v znení jej neskorších dodatkov a tiež Zmluvu o revolvingovom splátkovom úvere č. 2631/04 zo dňa 13.12.2004 v znení jej dodatkov. Nesporným je tiež tá skutočnosť, že na základe týchto zmlúv poskytoval žalovaný ako veriteľ žalobcovi ako dlžníkovi peňažné prostriedky, ktoré žalobca používal na zabezpečenie svojich podnikateľských aktivít na medzinárodnom trhu s elektrickou energiou. Tiež je nesporné, že tieto peňažné prostriedky boli poskytované žalobcovi tak, že žalovaný z účtov žalobcu na základe jeho žiadostí v jednotlivých prípadoch previedol príslušné platby obchodným partnerom žalobcu. Nesporná je tiež tá skutočnosť, že žalovaný najneskôr od dňa 20.2.2012 ukončil vykonávanie akýchkoľvek platieb z účtov žalobcu.

... Sporným a pre rozhodnutie vo veci samej podstatným je zistenie, či žalovaný svojim konaním (ukončenie vykonávania platieb z účtov žalobcu) a tiež následne neuzavretím nových úverových zmlúv po 28.2.2012 (respektíve nepredĺžením účinnosti úverových zmlúv) porušil nejakú svoju zmluvnú povinnosť. Až po ozrejmení týchto sporných skutočností je možné uzavrieť, či mohlo dôjsť ku škode, za ktorú nesie žalovaný zodpovednosť podľa znenia § 373 Obchodného zákonníka.

... súd vychádzajúc z obsahu uzavretých zmlúv a tiež aj z obsahu žalobcom predložených listinných dôkazov dospel k záveru, že žalovaný nebol povinný poskytnúť žalobcom požadované plnenie...

... Podľa bodu 5.2. (č. l. 173) Zmluvy o revolvingovom splátkovom úvere č. 2631/04 zo dňa 20.12.2004 v znení jej dodatkov bolo poskytnutie úveru podmienené splnením podmienok uvedených v tomto zmluvnom ustanovení označenými pod písmenami a) až m). Žalobca v tomto konaní napriek množstvu ním predložených listinných dôkazov nepreukázal, že by v spornom období splnil všetky dohodnuté podmienky, t. j. žalobca nepreukázal vznik povinnosti žalovaného poskytnúť požadované plnenie. Z konania žalovaného je dostatočne zrejmé, že sa nerozhodol v danom období upustiť od splnenia týchto podmienok žalobcom, čo zmluva umožňovala. Pokiaľ teda žalovaný neposkytol čerpanie úveru, tak neporušil žiadnu svoju zmluvnú povinnosť.

... Podobné zmluvné ustanovenie ako v predchádzajúcom odseku odôvodnenia sa nachádza aj v Zmluve o štruktúrovanom kontokorentnom úvere č. 1958/06 zo dňa 21.12.2006 v znení jej dodatkov. V tomto zmluvnom vzťahu však podľa bodu 5.1. zmluvy (č. l. 202) bolo takéto splnenie podmienok poskytnutia úveru stanovené iba v prípade prvého poskytnutia úveru. Vychádzajúc z obsahu bodu 11.4.1 zmluvy (č. l. 206) je potrebné konštatovať, že v tomto prípade však nešlo o úverovú zmluvu, ale o tzv. nepomenovanú zmluvu podľa § 269 Obchodného zákonníka (s prvkami úverovej zmluvy), podľa ktorej žalobca nemal striktné dané právo na poskytnutie peňažného plnenia od žalovaného, a to ani pokiaľ by boli splnené podmienky podľa bodu 5.2. zmluvy. Uvedené je zrejmé z obsahu bodu 4.1. zmluvy (č. l. 201), podľa ktorého mal žalovaný možnosť (nie však povinnosť) poskytnúť čerpanie peňažných prostriedkov. Pokiaľ teda žalovaný neposkytol čerpanie úveru, tak neporušil žiadnu svoju zmluvnú povinnosť.

... Bez ohľadu na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že je daný ďalší zmluvne dohodnutý dôvod, ktorý oprávňoval žalovaného neposkytnúť žalobcovi ním požadované plnenie...

... žalobca porušil minimálne tieto svoje zmluvné povinnosti: 1. porušil svoju informačnú povinnosť danú podľa bodu 7.1. písmeno d) a e) Zmluvy o revolvingovom splátkovom úvere č. 2631/04 (č. l. 174) a tiež povinnosť danú bodom 8.1, písm. f) a g) Zmluvy o štruktúrovanom kontokorentnom úvere č. 1958/06 (č. l. 203) t. j. konkrétne neoznámil žalovanému ukončenie (prípadne zmenu) jeho obchodov s hodnotou nad 500.000,00 eur a to minimálne v 5 prípadoch (č. l. 764 - 766), a to zjavne po dobu viac ako 3 dni odkedy žalobca túto skutočnosť zistil (ide o prípady aj z rokov 2008) a 2. porušil svoju povinnosť danú podľa 7.2. písm. c) a d) (č. l. 175) Zmluvy o revolvingovom splátkovom úvere č. 2631/04 a tiež povinnosť danú bodom 8.2. písm. b), c) a d) Zmluvy o štruktúrovanom kontokorentnom úvere č. 1958/06 (č. l. 204)...

... Žalobca odôvodňuje svoju žalobu tiež skutočnosťou, že nedošlo k ďalšiemu predĺženiu úverových vzťahov po 28.2.2012, hoci bol žalovaný prostredníctvom člena jeho predstavenstva [REDAKOVANÉ] jeho e-mailom zo dňa 16.2.2012 ubezpečený o ďalšej spolupráci. V tejto súvislosti žalobca poukázal na dlhodobosť spolupráce strán sporu, na špecifickosť jeho obchodovania na medzinárodnom trhu...

... Medzi žalobcom a žalovaným neexistovala žiadna dohoda (napr. zmluva o budúcej zmluve) o povinnosti žalovaného uzavrieť novú zmluvu (zmluvy), prípadne o povinnosti predĺžiť trvanie existujúcich zmlúv aj po 28.2.2012. Neexistuje ani žiadne zákonné ustanovenie, podľa ktorého by žalovaný mal povinnosť novú zmluvu so žalobcom uzavrieť... je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalovaný mal naozaj záujem na ďalšej spolupráci, čo preukazuje fakt, že žalobcovi neskôr poslal svoj návrh na prolongáciu úverov zo dňa 17.2.2012 č. l. 306 - 311). Žalovaný navrhoval žalobcovi predĺženie zmluvných vzťahov celkovo minimálne 3 x... pričom žalobca tieto návrhy zmlúv zjavne neprijal...

... Je nesporné, že spolupráca strán sporu fungovala dlhodobo a že viac menej pravidelne dochádzalo k jej predlžovaniu uzavretím dodatkov k príslušným zmluvám. Napriek tejto skutočnosti by však žalobca ako zodpovedný podnikateľ mal mať zabezpečené aj náhradné riešenie zabezpečenia svojich finančných potrieb. T. j. pokiaľ neprijal návrhy žalovaného na uzavretie nových zmlúv, tak sa jeho vedenie malo pokúsiť zabezpečiť si peňažné prostriedky prostredníctvom iných peňažných ústavov...

... Žalobca na preukázanie opodstatnenosti svojho nároku tiež poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Košice II pod spisovou značkou 35 Cb 30/2012 vydal dňa 14.3.2012 Uznesenie ako predbežné opatrenie, ktorým bol žalovaný zaviazaný: 1. umožniť a strpieť nakladanie navrhovateľa so všetkými finančnými prostriedkami na účtoch vedených žalovaného... Ani existencia tohto súdneho rozhodnutia nie je dostatočným dôkazom, ktorý by sám osebe preukazoval opodstatnenosť žalobného nároku, pretože žalovaný namietal skutočnosť, že by žalobca vôbec na svojich účtoch v danom čase disponoval nejakými svojimi finančnými prostriedkami, pričom žalobca takúto skutočnosť nijako nepreukázal. Navyše ku dňu vydania tohto súdneho rozhodnutia už žalobca mal ukončený výkon svojej obchodnej činnosti na trhu s elektrickou energiou... Prípadné nerešpektovanie (respektíve aj rešpektovanie) citovaného súdneho rozhodnutia žalovaným už teda nemohlo mať vplyv na situáciu žalobcu a jeho prípadnú stratu na budúcom zarábku.

... Aj v prípade hypotetickej zodpovednosti žalovaného za škodu žalobcu však nebolo možné žalobnému nároku vyhovieť a to z dôvodov, že žalobca nepreukázal dostatočne opodstatnenosť svojho nároku čo do jeho výšky a tiež, že žalobca a žalovaný sa dohodli na obmedzení výšky nároku na náhradu škody.

... Podľa bodu 4.4.1. Všeobecných obchodných podmienok (č.l. 1382) v prípade vzniku povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi spôsobenú škodu nie je žalovaný povinný uhradiť ušlý zisk a ani nemajetkovú ujmu. Obsah tohto ustanovenia vo vzťahu medzi stranami sporu modifikuje ustanovenie § 379 Obchodného zákonníka, ktorý ustanovuje, že sa nahrádza škoda a ušlý zisk. Vychádzajúc z obsahu vyššie citovaného ustanovenia § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka je zrejmé, že toto zákonné ustanovenie (§ 379) nie je kogentným ustanovením Obchodného zákonníka, z čoho vyplýva, že účastníci zmluvného vzťahu môžu obsah tohto zákonného ustanovenia dohodou zmeniť. Keďže sa strany sporu platne dohodli na zmene príslušného zákonného ustanovenia tak, že žalovaný nie je povinný nahradiť ušlý zisk, je zrejmé, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu ušlého zisku je aj z tohto dôvodu neoprávnený...“

22. Krajský súd vo svojom rozsudku, ktorým bol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdený, okrem iného argumentoval:

„... Podľa žalobcu postup žalovaného bol v rozpore s dobrými mravmi, zásadami poctivého obchodného styku ako aj s ust. § 370 a nasl. Obchodného zákonníka.

... Podľa § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

... Podľa § 379 Obchodného zákonníka. Ak tento zákon neustanovuje inak, nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk...

... Oprávnenej osobe vznikne nárok na náhradu škody, ak preukáže, že druhá strana porušila zmluvnú povinnosť, že jej vznikla určitá škoda a existuje medzi porušením zmluvy povinnosti a vzniknutou škodou príčinná súvislosť...

... Zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v odvolacom konaní posúdiť je to, či boli splnené zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu v intenciách podľa ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka.

... Podľa žalobcu, žalovaný porušoval uzavreté zmluvy a prestal plniť kľúčové povinnosti podľa úverových zmlúv.

... Z obsahu žaloby sa len možno domnievať, že sa jednalo o zmluvu o štruktúrovanom úvere č. 1958/06 zo dňa 16.10.2006 a zmluvu o revolvingovom

splátkovom úvere č. 2631/04 zo dňa 13.12.2004. Okrem uvedeného žalobca nešpecifikoval porušenie horeuvedených zmlúv zo strany žalovaného. Žalobca ďalej uviedol, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zásad poctivého obchodného styku a žalovaný konal v rozpore s dobrými mravmi.

... Pokiaľ ide o údajnú náhradu skutočnej škody vo výške 24.957.872,88 eur a 758.880,- PL z dôvodu nerealizovania príkazov na úhradu záväzkov voči jeho obchodným partnerom s dátumom splatnosti 20.2.2012, pre náhradu tejto škody nebol splnený zákonný predpoklad na náhradu škody, a to vznik škody.

... Ak by aj prípadne došlo zo strany žalovaného k porušeniu záväzku na realizovanie príkazov na úhradu záväzkov žalobcu, jedná sa o nedodržanie dohodnutého finančného plnenia a nie vznik škody.

... Z obsahu horeuvedenej žaloby nie je zrejmé, akým spôsobom žalovaný porušoval uzavreté zmluvy a prestal plniť kľúčové povinnosti podľa uvedených zmlúv...

... Žalobca v žalobe ďalej uviedol viacero predpokladaných príčin spôsobilých spôsobiť škodu, pričom je zrejmé, že tu vznik škody viedla iba jedna z nich. Žalobca však nepreukázal, ktorá z nich viedla k vzniku škody.

... Z obsahu rozsiahlej ale obsahovo neurčitej žaloby sa javí, že žalobca sa žalobou domáha náhrady ušlého zisku, ktorý by žalobca dosiahol za predpokladu, ak by zo strany žalovaného nedochádzalo k porušovaniu zmluvných záväzkov, k porušovaniu zásad poctivého obchodného styku a žalovaný by nekonal v rozpore s dobrými mravmi:

... Uvedené konštatovanie žalobcu bez presnej špecifikácie obchodných partnerov ako aj porušenia povinnosti žalovaného (opäť chyba akých) nezakladá nárok žalobcu na náhradu škody vo forme ušlého zisku.

... Rovnako údajne porušenie zásad poctivého obchodného styku ako aj konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi nezakladá nárok žalobcu na náhradu škody vo forme ušlého zisku.

... V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané zo strany žalobcu, že k nezväčšeniu majetku poškodeného došlo výlučne v dôsledku škodovej udalosti zo strany žalovaného...“

23. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

24. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namieta, že krajský súd tak isto ako okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď na sťažovateľkou (žalobkyňou) opísaný skutkový stav neaplikoval § 265 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. Sťažovateľka síce proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok, v rámci ktorého sa dovoľavala aj nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľky v tejto časti, t. j. vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, odmietnuté podľa § 447 písm. f) CSP, pretože dovolanie nebolo riadne odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, resp. dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP (pozri body 42 až 47 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu).

25. Nevyžitie zákonnej možnosti riadneho uplatnenia dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 CSP nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Túto možnosť sťažovateľka v tomto prípade mala.

26. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu v časti (vo vzťahu k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci) odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

27. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej sa krajský súd rozhodujúci o jej riadnom opravnom prostriedku proti rozsudku okresného súdu náležite nevysporiadal s jej podstatnými odvolacími námietkami, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov

krajského súdu. Totiž krajský súd, reagujúc na podstatné námietky sťažovateľky, uviedol na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu aj ďalšie dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozsudku okresného súdu. Ústavný súd preto nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

28. Okresný súd dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky skutkovo, ako aj právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď okrem iného poukázal najmä na nedodržanie konkrétne označených zmluvných podmienok, t. j. na porušenie povinností úpadcom vyplývajúcich zo zmluvy o revolvingovom splátkovom úvere č. 2631/04 v znení jej dodatkov a zo zmluvy o štruktúrovanom kontokorentnom úvere č. 1958/06 v znení jej dodatkov (ďalej len „zmluva o štruktúrovanom kontokorentnom úvere“) uzavretých medzi ním a žalovanou, berúc tiež do úvahy, že v zmysle zmluvy o štruktúrovanom kontokorentnom úvere mala žalovaná iba možnosť, nie však povinnosť úpadcovi úver poskytnúť. Neposkytnutím úveru úpadcovi spôsobom nevykovania platieb priamo obchodným partnerom (dodávateľom) úpadcu podľa jeho požiadaviek najneskôr od 20. februára 2012 a nepredĺžením záväzkových (úverových) vzťahov založených týmito zmluvami žalovaná neporušila žiadnu povinnosť zo záväzkového vzťahu podľa § 373 Obchodného zákonníka, ktorý by úpadcovi zakladal proti žalovanej nárok na náhradu škody vrátane ušlého zisku. Navyše, ako to okresný súd uviedol, podľa bodu 4.4.1 všeobecných obchodných podmienok v prípade vzniku povinnosti žalovanej nahradiť úpadcovi spôsobenú škodu nie je žalovaná povinná nahradiť ušlý zisk a ani nemajetkovú ujmu. Pokiaľ sťažovateľka poukazovala na porušenie uznesenia okresného súdu sp. zn. 35 Cb 30/2012 z 15. mája 2012 o predbežnom opatrení [ďalej len „uznesenie o predbežnom opatrení“ (ako vecne správne potvrdené uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Cob 76/2012 z 29. júna 2012, pozn.)] žalovanou, ktorým okresný súd medzi

iným žalovanej uložil povinnosť umožniť a strpieť nakladanie úpadcu s tam označenými bankovými účtami, okresný súd z hľadiska svojho rozhodnutia považoval za podstatné, že sťažovateľka nepreukázala, že by úpadca v rozhodujúcom období disponoval na označených bankových účtoch akýmikoľvek vlastnými peňažnými prostriedkami a ku dňu vydania uznesenia o predbežnom opatrení už mal úpadca výkon obchodnej činnosti, na financovanie ktorej mala žalovaná úver prostredníctvom týchto bankových účtov poskytnúť, ukončený.

29. Krajský súd, v plnej miere sa stotožniac so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, na zvýraznenie správnosti týchto záverov vo svojom rozhodnutí v rámci jeho odôvodnenia stručne uviedol aj vlastné dôvody. Nevysporiadanie sa s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v neaplikovaní § 265 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu, na daný skutkový stav riadne, resp. vysporiadanie sa s touto námietkou iba okrajovo, v kontexte ostatnej rozsiahlej argumentácie, berúc do úvahy, že sťažovateľka túto námietku nesprávneho právneho posúdenia ako dovolací dôvod v rámci dovolania – mimoriadneho opravného prostriedku proti rozsudku krajského súdu riadne neuplatnila, čo malo za následok odmietnutie dovolania uznesením najvyššieho súdu, a to bez podrobenia tejto právnej otázky dovolaciemu prieskumu, podľa názoru ústavného súdu nezakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie.

30. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu v tejto časti (vo vzťahu k námietke o nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia) odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K uzneseniu najvyššieho súdu

31. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny

súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní.

32. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

33. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, a skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujú a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

34. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

35. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol:

„... Podľa § 420 písm. f) C.s.p. dovolanie je prípustné... ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

... Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) C.s.p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva

a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces...

... Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu má všetky zákonom požadované náležitosti, uvedené v § 393 C.s.p. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov konania, zaujal stanovisko k odvolacím námietkam a jasne a zreteľne vysvetlil, v čom považuje rozsudok sudu prvej inštancie za správny. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R2/2016, ktorá sa týka len celkom ojedinelých prípadov, keď rozhodnutie odvolacieho súdu buď vôbec neobsahuje odôvodnenie, alebo je rozporuplné a stručné tak, že z jeho obsahu nie je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodol tak, ako rozhodol, čo zjavne nie je tento prípad. Preto dovolanie žalobcu v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. nie je prípustné...

... Žalobca v dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ C.s.p. konkretizoval tieto právne otázky:

a/ žalovaná banka ako účastník zmluvných vzťahov so žalobcom je povinná dbať na nielen svoje oprávnené záujmy, ale aj na záujmy klienta tak, ako jej to ukladá zákon o bankách /§ 27 ods. 1 písm. c/ zák. č. 483/2001 Z. z./ V doplnení dovolania ju preformuloval takto: Možno za obchodné zvyklosti strán sporu /ustálenú obchodnú prax/ považovať model financovania obchodov žalobcu žalovaným, ktorý tu fungoval od uzavretia úverovej zmluvy 1, 2 teda od 13.12.2004, aj pri akceptovaní finančných ukazovateľov /kovenantov/ žalobcu, resp. jeho holdingu? Ak áno a teda ide o obchodné zvyklosti strán sporu /ustálenú obchodnú prax/ medzi nimi, môže byť zásah zo strany žalovaného do týchto obchodných zvyklostí /praxe/ z dôvodov, ktoré doposiaľ bez ďalšieho akceptoval a tieto neboli do januára 2012 prekážkou financovania obchodov žalobcu, považovaný za protiprávny, šikanózný výkon práva?

b/ banka je povinná vo vzťahu ku klientovi vynaložiť potrebnú odbornú starostlivosť. Tá sa má prejavíť v jej konaní a správaní sa voči klientovi tak, že je v súlade so zásadami poctivého obchodného styku /§ 265 Obchod. Zák./,

c/ banka nemôže konať tak, že pri výkone svojich práv s cieľom minimalizovať svoje možné riziká z obchodovania s klientom, ich bezvýhradne postaví nad práva klienta a takýmto správaním /výkonom práv/ zneužije svoje právo a spôsobí klientovi škodu,

d/ osoba zneužívajúca právo porušuje svoju povinnosť stanovenú Obchodným zákonníkom nekonať v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku /§ 757 Obchod. zák./ a za takto spôsobenú škodu mimozáväzkovo deliktuálne zodpovedá podľa § 373 a nasl. Obchod. zák.

... Za riadne vymedzenie právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a v čom spočívala nesprávnosť jeho právneho posúdenia nemožno považovať otázky uvedené pod písm. a/ až d/, ktorými sú formulované povinnosti banky, stanovené zákonom pri aplikácii, resp. pri výklade týchto ustanovení sa nevyskytol a nie nevyskytne aplikačný problém. Navyše dovolací súd zdôrazňuje, že nebude uvedené povinnosti poskytovateľa úverov vykladať iným spôsobom, ako sú jednoznačne stanovené zákonom. Dovolateľ použil v nastolených právnych otázkach znenie zákonných ustanovení, ktorými je súd viazaný absolútne. Uvedené ustanovenia nie sú ani nejasné a ani nezrozumiteľné a o ich jednoznačnosti niet pochyb.

Žalobca v dovolaní síce formálne odôvodňuje nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, z obsahu dovolania je však zrejmé, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi, ako aj s vyhodnotením zistených skutkových okolností odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie. Napríklad, že neposúdili konanie žalovanej podľa predstáv žalobcu. Len samotné spochybňovanie skutkových zistení a vyhodnotenie dôkazov súdmi, ako aj samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že vo vzťahu k posúdeniu konania žalovanej, nie je dovolanie podložené prípustnými dovolacími dôvodmi.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. f/ C.s.p. nakoľko nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi... “

36. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia

súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

37. Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a o neodôvodnení dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť.

38. Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a vysloveného právneho názoru, podľa ktorého dovolanie nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, resp. dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv.

39. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

40. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna

možnosť jeho porušenia, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

41. Pokiaľ totiž sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odvíja od porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu uvedených práv, je preto celkom prirodzené, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

42. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

43. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu